

Eucharistie poklad církve

Pro nás katolické křesťany je eucharistie centrem a srdcem křesťanského života. Asi hned namítnete, že můžeme být křesťany, a přitom nechodit na mši. Samozřejmě, ale o kolik síly a milosti přicházíme, když nejdeme do epicentra toho vulkánů lásky, tedy eucharistie! Eucharistie je oživující svátostí církve.

Můžeme říct, že křesťany v jejich víře brzdí nedostatek eucharistické praxe.

Adaptujeme eucharistii a přitom zachovejme základ tohoto rituálu hlavně kvůli mladým. Když nebudou dospívající chodit na mši, těžko se dostanou k naší základní modlitbě, která spojuje církev.

Jsem pro mše pro mládež. Ale někdy se účastním mší, kde je nesnesitelný rámus a hrozně hlučná kapela. To už nejsou mše. Musíme se přizpůsobit řeči mladých, a zrovna tak řeči nejstaršího člena farnosti. Kněží by měli vnímat, jakého typu jsou farníci, kteří docházejí do chrámu. Jaký rituál je krásnější než eucharistie, která spojuje celé společenství církve od nejmladšího po nejstaršího? Osobně bych býval chtěl být knězem ve farnosti. Myslím, že je to jedno z nejkrásnějších posláních. Spojuje všechny: hříšníky, bohaté, chudé, mladé, staré...

Pár otázek, než začneme uvažovat o smyslu eucharistie. Jak přistupujete k sobotní nebo nedělní eucharistii? Když jdete na mši, cítíte radost? Nebo je to něco otravného a musíte se nutit? Co čekáte? Říkáte si, že se v této svátosti setkáte s Kristem? Cítíte radost, že se setkáte s dalšími věřícími z vašeho společenství?

Stejně otázky bych položil muslimům nebo židům. Mají muslimové v pátek a židé v sobotu radost ze shledání? Pokud ano a pokud se shromažďují kvůli Bohu slitovnému, pak se hrozné konflikty v Palestině a Izraeli vyřeší tak, jak bychom ani nečekali.

Položte si tyhle otázky. Připravujete se na eucharistii? Nebo se spokojíte s tím, že si zařadíte mši do rozvrhu činnosti? Jste například zvědaví a čtete si texty ještě před mší? Snažíte se si je den nebo dva dny předem vyhledat? Proč chodíte na mši? Protože se vám opravdu chce? Abyste se tam setkali s drahým přítelem, nebo jen ze zvyku, aniž byste vlastně věděli proč? Je zajímavé pokládat si tyhle otázky.

A v kolik hodin na mši přicházíte? Když nás něco nebaví, chodíme přesně na čas, nebo dokonce pozdě. Představte si, že vám z banky nabídnou půjčku sto tisíc eur – můžu vás ujistit, že tam dorazíte s půlhodinovým předstihem! Chodíte včas také, když se slaví eucharistie? A nevypaříte se hned co nejrychleji na konci mše? Nebo ještě chvilku vzdáváte díky Pánu? Nebo jako v supermarketu, jakmile překročíte práh kostela, už myslíte na něco jiného?

Přál bych si, aby pro vás eucharistie nebyla otravnou povinností, formálním, povinným rituálem, ale aby naopak prodchla celý váš týden novým duchem.

Guy Gilbert – Evangelium podle svatého lotra

Prameny, odkazy

Jeruzalémská Bible; Francis J. Moloney – Evangelium podle Jana – Sacra pagina; Felix Porsch – Evangelium sv. Jana – Malý stuttgartský komentář; Petr Chalupa – www.biblickedilo.cz

Vydává Pastorační středisko brněnské diecéze
jako součást diecézního biblického programu Vezmi a čti.
Ke stažení na www.vezmiacti.cz.

Další texty v týdnu

Po: Nm 11,4b-15; Mt 14,13-21

Út: Nm 12,1-13; Mt 14,22-36

St: Nm 13,1-2a.25-14,1.26-29.34-35; Mt 15,21-28

Čt: Dan 7,9-10.13-14; 2 Petr 1,16-19; Lk 9,28b-36

Pá: Dt 4,32-40; Mt 16,24-28

So: Dt 6,4-13; Mt 17,14-20

18. neděle v mezidobí – cyklus B

2. srpna 2015

²⁴Když zástup viděl, že ani Ježíš, ani jeho učedníci nejsou na břehu, nasedali do člunů, přijeli do Kafarna a hledali Ježíše. ²⁵Když ho našli na druhé straně moře, zeptali se ho: „Mistře, kdy jsi sem přijel?“ ²⁶Ježíš jim odpověděl: „Amen, amen, pravím vám: Hledáte mě ne proto, že jste viděli znamení, ale že jste se dosyta najedli z těch chlebů.“ ²⁷Neusilujte o pokrm, který pomíjí, ale o pokrm, který zůstává k věčnému životu; ten vám dá Syn člověka. Otec, Bůh, ho osvědčil svou pečeti.“ ²⁸Zeptali se ho: „Co máme dělat, abychom konali skutky Boží?“ ²⁹Ježíš jim odpověděl: „To je skutek Boží, abyste věřili v toho, koho on poslal.“ ³⁰Řekli mu: „Jaké tedy ty děláš znamení, abychom ho viděli a uvěřili ti? Co konáš?“ ³¹Naši předkové jedli na poušti manu, jak je psáno: „Chléb z nebe jim dal jíst.“ ³²Ježíš jim odpověděl: „Amen, amen, pravím vám: Chléb z nebe vám nedal Mojžíš, ale pravý chléb z nebe vám dává můj Otec; ³³neboť chléb Boží je ten, který sestupuje z nebe a dává život světu.“ ³⁴Prosili ho tedy: „Pane, dávej nám ten chléb pořád.“ ³⁵Ježíš jim řekl: „Já jsem chléb života! Kdo přichází ke mně, nebude nikdy hladovět, a kdo věří ve mne, nebude nikdy žíznit.“

Jan 6,24-35

Úvod k meditaci

Člověk touží nejen po nasycení tělesném, ale touží zejména po smyslu, pravdě, lásce. Na to odpovídá eucharistie – chléb Boží, ten, který sestupuje z nebe a dává život světu. Víra v Ježíše, Božího Syna, v eucharistii je ústředním tajemstvím, které přivádí k pochození života. Ježíš mluví o lidských potřebách – nabízí eucharistii, nabízí sebe.

Výklad biblického textu

Kontext: Pátá až jedenáctá kapitola jsou poznamenány Ježíšovými spory se Židy. V páté kapitole je zaznamenán spor o Ježíšovu pravomoc. Před Velikonocemi nacházíme Ježíše opět v Galileji. Šestá kapitola nejprve představuje Ježíše jako dárce chleba – sice pozemského, ale zázračně rozmnoženého (čtení minulé neděle – 17. neděle v mezidobí cyklu B). Dále se ukazuje, že nasycení má hlubší, symbolický význam.

v. 24: Můžeme předpokládat, že většina lidí z nasyceného zástupu se rozešla do svých domovů, ale i tak bylo hodně těch, co Ježíše ráno hledali.

v. 25–26: Položenou otázkou se Ježíš vůbec nezabývá. Je zbytečná, nemusí na ni odpovídat. Místo toho obrací pozornost svých posluchačů k zázračnému nasycení, které prožili. Pro ně bylo hlavní, že se nasýtli. Takto však nepochopili nejhlubší smysl a obrazný význam jeho jednání. Zázrak měl zajisté uspokojit tělesné potřeby, ale tito lidé neporozuměli, že Ježíšův zázrak byl znamením, které odkazuje na hlubší pravdu – na skutečnost, která se člověku otevírá pouze vírou v Ježíše. Ježíšova řeč o chlebu života chce přivést k této skutečnosti. Námitky nechápavých lidí činí z dalšího průběhu setkání dramatický spor.

1. čtení:
Ex 16,2-4.12-15
2. čtení:
Ef 4,17.20-24
Evangelium:
Jan 6,24-35

Srovnání:
Jan 4,14; 6,35;
Mk 10,17;
Jan 5,24;
12,44;
Jan 2,18;
Ex 16,15;
Neh 9,15;
Žl 78,24;
Lk 11,3;
Jan 6,48.
51.58; 4,14;
Sir 24,21

v. 27: Ježíš je vyzývá, aby se doslova „přičinili“ o pokrm, který není pomíjivý. Nemohou jej sice vytvořit, ale mohou si jej opatřit. Ježíš je ochoten dát jim ho. Jako Syn člověka má k tomu od Boha právo.

v. 29: Ježíš ukazuje, že je jen jedno bohubilé dílo: víra v toho, kdo je Bohem poslán.

v. 30: znamení – První část Ježíšovy řeči (vv. 25–29) znovu přivádí posluchače od touhy naplnit si žaludky zpět k hledání znamení (Jan 6,2).

v. 31: Lidé chtějí, aby byli neustále sytí, a byli tak zbaveni starosti o každodenní chléb. Za požadavkem zástupu tušíme názor, podle něhož zopakuje Mesiáš jako druhý vykupitel zázrak prvního vykupitele, Mojžíše. Podle rabínské představy je mana, kterou Mesiáš snese z nebe, symbolem budoucí spásy. Z tohoto hlediska otázka: Co konáš? znamená: „Jsi schopen udělat zázrak, který nás přesvědčí o tvém božském poslání?“ Ježíš odmítá požadavek zástupu a pokouší se vysvětlit, že v případě chleba, který chce dát, jde o něco úplně jiného.

v. 32: Ježíšova slova varující lid, aby nepřikládal příliš velkou váhu Mojžíšovi, uvozuje dvojité amen.

pravý chléb – Užití slova pravý staví tento chléb nad všechny ostatní chleby.

v. 33 a 35: Jakkoli skvělý mohl být dar dříve daný Bohem, skutečný chléb z nebe je dar, který Ježíšův Otec dává nyní.

K tématu

Tajemství víry

Tímto evangelním výrokem Ježíš klade víru ve svoji osobu jako základ celé své řeči, která následuje v dalších verších. Nemá smysl hovořit o eucharistii, pokud neuznáme, že Ježíš je Boží syn a chléb seslaný z nebe, který dává lidem život. Bez této víry se eucharistie stává buď magickým rituálem, jehož cílem má být naklonit si božstvo a potažmo získat hmotný zisk, anebo pouhým posvátným pokrmem na znamení bratrství, jímž se vzdává božstvu čest, aniž by s ním však bylo nastoleno reálné spojení. Eucharistie je především tajemství víry. Ježíš může být opravdu ve svém těle přítomen na oltáři, ale jestliže nemám víru, jako by tam pro mě nebyl. Je to jako kdyby orchestr hrál nádhernou hudbu zcela hluchému člověku.

Raniero CantaleMESSA – Biblické inspirace

Náš účast na těle a krvi Kristově nesměřuje k ničemu jinému, než abychom se stali tím, co přijímáme. (sv. Lev Veliký)

„Běda nám křesťanům, jestli ve svém vztahu k eucharistii zůstaneme jen u víry v Ježíšovu reálnou přítomnost v této svátosti,“ prohlašuje jeden ze současných teologů. Je to jistě velká věc, věříme-li, že pod způsoby chleba a vína se v eucharistii ukrývá sám Pán, který se nám tak vydává za pokrm. To ale nestačí. Jak říká sv. Augustin, eucharistie „je vaše vlastní tajemství, které se slaví na oltáři“. Proto se nemůžeme spokojit s tím, že se každou neděli nebo i častěji účastníme mše svaté. My sami se totiž máme stát eucharistií, tj. darem a chválou Boží.

„Přijměte toto vaše tajemství a na to, čím jste, odpovězte: Amen,“ vybízí rovněž sv. Augustin a pokračuje: „Křestní vodou jste byli jakoby zaděláni v těsto. Kdy jste přijali oheň Ducha svatého, stali jste se upečeným chlebem. Budte tedy to, co vidíte, a přijímejte to, co jste.“ Cílem slavení a přijímání eucharistie je, abychom se my sami stali tělem Kristovým, abychom byli přetvořeni v Krista, jehož ve svátosti přijímáme.

Kristus, který se nám v eucharistii daruje, nám tím dává účast na svém vlastním životě a poslání, zve nás k odpovědi na dar jeho lásky a oběti. Při svém vydání se až do krajnosti během poslední večeře Ježíš řekl učedníkům, a tedy každému z nás: „Dal jsem vám příklad, abyste i vy jednali, jako jsem jednal já“ (Jan 13,15). Cílem slavení eucharistie je tudíž sjednotit se s Kristem ke chvále Otce v životním postoji sebedarování. Proto se nelze spokojit jen s vnějším kultem, s „chozením do kostela“, jak my říkáme. Eucharistií jsme vyzváni a stále znovu uschopňováni, abychom změnili svůj životní styl sebestředných lidí na styl života služby, abychom se stali eucharistickými lidmi, schopnými zříkat se sebe ve prospěch bratří a sester ke chvále Boží, každý na tom místě, kam ho Bůh povolal.

O eucharistii s Vojtěchem Kodetem

Drazí bratři a sestry,

liturgie slova této neděle pokračuje šestou kapitolou Janova evangelia. Jsme v Kafarnaum v synagoze, kde Ježíš pronáší slavnou řeč, která následovala po rozmnožení chlebů. Lidé jej chtěli prohlásit za krále, ale Ježíš se stáhl do ústraní, nejprve na horu k Bohu Otci a potom do Kafarnaum. Když Jej nenašli, začali Jej hledat, nasedli do loděk, přeplavili se na druhý břeh, kde Jej konečně našli. Ježíš však dobře věděl, odkud se bralo takové nadšení k Jeho následování, a také to jasně říká: „Hledáte mě ne proto, že jste viděli znamení (že bylo osloveno vaše srdce), ale že jste se dosyta najedli z těch chlebů“ (Jan 6,26). Ježíš chtěl pomoci lidem překročit bezprostřední uspokojení vlastních materiálních potřeb, být důležitých. Chce jim otevřít takový životní horizont, který není jenom všedními starostmi o jídlo, oblečení a postavení. Ježíš mluví o pokrmu, který nepomíjí a který je třeba hledat a přijímat. Říká: „Neusilujte o pokrm, který pomíjí, ale o pokrm, který zůstává k věčnému životu; ten vám dá Syn člověka“ (Jan 6,27).

Zástup lidí nechápe, myslí si, že Ježíš požaduje dodržování předpisů, aby se jim potom mohlo dostat dalšího pokračování onoho zázraku, a žádají: „Co máme dělat, abychom konali skutky Boží?“ (v.28). Ježíšova odpověď je jasná: „To je skutek Boží, abyste věřili v toho, koho on poslal“ (v.29). Středem života, tím co dává smysl a pevnou naději na nezřídka svízelné životní pouti, je víra v Ježíše, setkání s Kristem. Také my se ptáme: „co máme dělat, abychom měli život věčný?“ A Ježíš praví: „věřte ve mne“. Víra je zásadní věc. Nejde zde o to, sledovat nějakou myšlenku, projekt, ale setkat s Ježíšem jakožto živou Osobou, nechat se zcela přitáhnout Jím a Jeho evangeliem. Ježíš vybízí, abychom se nezastavovali u čistě lidského horizontu a otevřeli se tomu Božímu, horizontu víry. Požaduje jediný skutek: přijmout Boží plán, to znamená „věřit v toho, koho on poslal“ (v. 29). Mojžíš dal Izraeli manu, chléb z nebe, kterým Bůh sytil svůj lid. Ježíš nedává něco, nýbrž Sebe samého: On je „pravým pokrmem, který sestoupil z nebe“. On, živé Slovo Otce. V setkání s Ním potkáváme živého Boha.

„Co máme dělat, abychom konali skutky Boží?“ (v. 28), ptá se zástup, připraven jednat, aby zázrak chleba pokračoval. Avšak Ježíše, pravý chléb života, který nasycuje náš hlad po smyslu a pravdě, nelze „získat“ lidskou prací; dostává se nám jediné jako dar Boží lásky, jako Boží skutek, který je třeba chtít a přijímat.

Drazí přátelé, ve dnech nabitých starostmi a problémy, ale také ve dnech odpočinku a zábavy, nás Pán vybízí, abychom nezapomínali, že jakkoli je nezbytné starat se o materiální chléb a znovunabytí sil, je mnohem zásadnější růst ve vztahu k Němu, posilovat naši víru v Toho, který je „chlebem života“ a který naplňuje naši touhu po pravdě a lásce. Panna Maria ať je nám oporou na naší cestě víry.

Benedikt XVI. před Anděl Páně 5. 8. 2012